

TRIBUNALUL BUCURESTI
SECTIA A III- A CIVILA
DOSAR NR. 10307/3/2024

DOMNULE PRESEDINTE,

Subsemnatul, **PONTA VICTOR VIOREL**, (...), în calitate de *apelant-parat*, prin avocat Tudor George Laurențiu, în contradictoriu cu

NEGULESCU MIRCEA, (...),

in temeiul art. 466 si următoarele din CPC, formulez prezentul

APEL

Împotriva sentinței civile nr. 1683/12.12.2024 pronunțate de Tribunalul București – Secția a III-a civila – in dosarul nr. 10307/3/2024 si solicitam admiterea apelului, modificarea in parte a hotărârii atacate, iar in rejudecarea fondului va rugam să dispuneți respingerea cererii de chemare in judecata ca neîntemeiata si fata de subsemnatul, având in vedere următoarele

MOTIVE:

I. Scurta descriere a situației de fapt:

Precizez ca la data de 13.02.2024, cumnatul meu, Hertanu Iulian Cristian, a decedat in urma unui stop cardiorespirator, la vârsta de numai 50 de ani, intr-un spital din Iași. Urmare a acestui eveniment nefericit din familia mea si fiind cunoscut faptul ca dosarul penal in care acesta fusese anchetat si arestat preventiv nu s-a finalizat nici pana la acest moment, in data de 15.02.2024 am fost contactat telefonic de către moderatorul TV Victor Ciutacu, precum si ulterior invitat in doua emisiuni TV pentru a-mi exprima punctul de vedere cu privire la situația tragica si posibila legătura a decesului cu anchetele penale din anul 2015 la care acesta a fost supus.

Dat fiind decesul recent al cumnatului meu – tocmai ne întorceam de la înmormântare la acel moment –, este evident ca starea mea emoțională nu era printre cele mai bune și am rememorat cu tristețe și deznădejde clipele de la începutul anului 2015, când cumnatul meu și apoi eu însumi am făcut obiectul unor cercetări penale pentru așa-zise fapte de corupție și care s-au dovedit până astăzi ca au fost abuzive.

Precizez ca dosarul penal în care cumnatul meu a fost anchetat și arestat preventiv nu este finalizat nici la acest moment, prejudiciul indicat la momentul arestării sale preventive fiind astăzi inexistent, ca urmare a unor expertize judiciare, iar dosarul penal în care eu personal am fost anchetat de procurorul – la acea dată – Negulescu a fost desființat în totalitate de ICCJ.

Revenind de la înmormântare, mi-am amintit ca **regretatul meu cumnat mi-a relatat detaliat cum s-a desfășurat anchetarea lui abuzivă în cursul anului 2015, astfel încât toate informațiile pe care le dețin la acest moment provin de la el** și nu pot fi confirmate de către acesta, iar reclamantul cunoaște foarte bine acest lucru, neexistând posibilitatea unei confruntări directe, din cauza decesului survenit în luna februarie 2024.

Nu cunosc în ce structură a Ministerului Justiției activa reclamantul la momentul arestării cumnatului meu și nici nu cred ca ar avea vreo relevanță. Ceea ce pot spune cu certitudine însă este faptul ca în anul 2016 reclamantul făcea parte din DNA ST – Ploiești – unde a fost audiata mama mea, Cornelia Naum, dar și sora mea, Alexandra Hertanu, soția decedatului, care aveau singura vină ca erau parte a familiei mele.

Este de notorietate faptul ca reclamantul a încercat cu înverșunare să obțină o condamnare a subsemnatului și evident ca acesta, în calitate de procuror, putea participa la interogatoriile unor inculpați în alte dosare penale care ar fi putut avea legătura cu subsemnatul, tocmai pentru a încerca să-și asigure probele necesare dosarului penal care mă privea în mod direct.

Subiectul privind modul în care se desfășurau activitățile de cercetare și urmărire penală la ST Ploiești a fost unul public și de notorietate, multe din informațiile care se regăsesc în discuțiile din emisiunile incriminate circulau în spațiul public jurnalistic și nu cunosc să fi fost vreodată contrazise de către reclamant sau pentru care reclamantul anterior să fi solicitat repararea onoarei sale.

Subiectul decesului cumnatului meu a captat interesul public prin faptul ca era ruda cu subsemnatul și ca i se instrumentase un dosar penal când eu mă aflam în funcție. Astfel, presa, în contextul dezvăluirilor jurnalistice privind modul de desfășurare a anchetelor penale realizate în cadrul DNA – ST Ploiești, inclusiv cele realizate de reclamant, **a creat o legătură între cele două subiecte și a**

adus din nou in dezbaterea publica aceasta problema, deși, repet, discuția nu avea un caracter de noutate.

Faptul ca reclamantul, începând cu anul 2017, a fost cercetat in mai multe dosare pentru comiterea infracțiunilor de *cercetare abuzivă, represiune nedreaptă, influențarea declarațiilor, inducerea în eroare a organelor judiciare, fals intelectual și uz de fals, în dauna mai multor persoane cărora le-au atribuit calitatea de subiecți procesuali principali cu încălcarea drepturilor și libertăților acestora, au dispus și au propus luarea măsurilor preventive privative de libertate, au dispus trimiterea în judecată a acestora, cunoscând că sunt nevinovate, au indus în eroare organele judiciare prin tichuirea și producerea de probe nereale, inclusiv prin contrafacerea unor înscrisuri”, potrivit procesului verbal de aducere la cunoștință a acuzației de constituire de grup infracțional organizat împotriva procurorilor Onea și Portocală, (citad extras de pe G4Media.ro.), **a condus la demiterea sa din functie si la oprobriul publicului**, si nicidecum relatările subsemnatului.*

Așadar, **ANTERIOR FAPTROR CE FAC OBIECTUL PREZENTULUI LITIGIU, reclamantul a căpătat notorietate in spațiul public, fiind cunoscut la nivel național in contextul dezbaterilor jurnalistice privind modul de desfășurare a anchetelor penale.**

Intervenția mea a fost sa particip la un demers jurnalistic licit care avea ca scop stricta informare a opiniei publice, cu privire la experiența pe care subsemnatul si familia mea am trait-o fiind audiați in dosarele de urmărire penale instrumentate de DNA Ploiești, nemijlocit si de către reclamant.

Repet: acest subiect era dezbătut public de foarte mult timp, reclamantul fiind cercetat si chiar arestat preventiv la un moment dat intr-un dosar penal pentru fapte asemănătoare.

Afirmațiile făcute de subsemnatul nu sunt imagine, așa cum afirma reclamantul. De exemplu, atât sora mea, cat si mama mea au fost audiate in calitate de martori la ST Ploiesti al DNA. Ele erau asociate într-o firma care ținea contabilitatea diferitelor firme, dar nu a societății Grossman Engeneering Group SRL administrate de cumnatul meu. Sora mea a avut sechestrul instituit de DNA – ST Ploiești pe bunuri ale societății de contabilitate aproape 8 ani in dosarul cumnatului meu, deși nu avea nici o calitate in dosar, fiind audiată doar ca martor.

Reclamantul lasă impresia ca acesta nu a activat la structura de parchet indicata atunci când s-a inițiat dosarul cumnatului meu si ca nu ar fi avut nici o legătura cu cauza, dar – așa cum am indicat si in emisiune – in multe situații am vorbit de un „tandem” între reclamant si șeful acestuia la acea data, Lucian Onea, făcând referire la structura in sine, si necriticând persoanele in sine.

II. In ceea ce privește legalitatea soluției instanței

Prin hotărârea pronunțată de Tribunalul București, a fost admisă cererea în contradictoriu cu subsemnatul, iar în motivarea soluției judecătorul fondului reține ca: „***afirmațiile paratului Ponta Victor nu reprezintă judecăți de valoare, ci acuzații directe. Afirmările acestuia la adresa reclamantului sunt trunchiate, neadevărate, în condițiile în care aceste nu a fost procurorul ce a instrumentat dosarul penal în care Hertanu Iulian a fost anchetat de DNA – ST Ploiești. (...) Toate cele relatate de parat dovedesc reaua-credința în formularea acuzațiilor***”.

Or, așa cum am aratat, subsemnatul mi-am exprimat punctul de vedere liber prin relatarea lucrurilor pe care eu le cunoșteam direct sau indirect de la cumnatul meu sau de la ceilalți membri de familie anchetați la structura de la Ploiești a DNA, precum și din surse deschise, privind modul în care reclamantul și-a desfășurat activitatea în perioada incriminată.

În acest fel, instanța nu poate reține ca subsemnatul am relatat lucruri neadevărate, doar cu intenția de a-l discredita pe reclamant.

Modalitatea sumară și generalizatoare în care judecătorul fondului și-a motivat hotărârea a făcut ca toate argumentele și apărările formulate de subsemnatul în cuprinsul întâmpinării să fie pur și simplu ignorate.

Astfel, nu a fost analizată în niciun fel distincția între libertatea de a exprima judecăți de valoare și libertatea de a transmite informații, **ambele fiind componente ale libertății de exprimare**, dar cu limite și condiții foarte diferite în ce privește raportul cu drepturile personale nepatrimoniale la onoare, demnitate și propria imagine.

Judecățile de valoare reprezintă doar aprecieri morale de valoare (bun-rău, drept-nedrept, frumos-urât) față de o persoană și nu sunt supuse condiției verității. Valorile morale nu sunt adevărate sau false; ele reprezintă **aprecieri subiective asupra faptelor din perspectiva unor sisteme morale și culturale diferite**. Este posibil ca o acțiune umană să primească valori morale diferite în același timp, în funcție de sistemul de valori morale folosit.

Sunt acuzat de transmiterea de informații false despre activitatea reclamantului. Or, a aprecia asupra faptelor cuiva că sunt bune sau rele este dreptul fundamental al oricărei persoane ce face parte dintr-o societate democratică. Nu are nicio importanță dacă judecata de valoare este negativă sau pozitivă la adresa unei persoane, fiind de neconceput o societate în care să nu ai dreptul să apreciezi în mod liber

asupra valorilor morale ale acțiunilor celorlalți. O societate în care ești obligat să te abții de la a formula judecăți de valoare negative la adresa celorlalți este o societate de tip autoritarist.

Fondul factual pe care se bazează judecățile mele de valoare este faptul că în anul 2016 reclamantul făcea parte din DNA ST – Ploiești – unde a fost audiata mama mea, Cornelia Naum, dar și sora mea, Alexandra Hertanu, soția decedatului care aveau singura vină că erau parte a familiei mele. Sora mea a avut sechestrul instituit de DNA ST Ploiești pe bunuri ale societății de contabilitate aproape 8 ani în dosarul cumnatului meu, deși nu avea nici o calitate în dosar, fiind audiata doar ca martor. Totodată, regretatul meu cumnat mi-a relatat detaliat cum s-a desfășurat anchetarea lui abuzivă în cursul anului 2015, astfel încât toate informațiile pe care le dețin provin de la el, dar din păcate nu pot fi confirmate.

Judecata mea de valoare vizează corectitudinea și moralitatea acțiunilor reclamantului, care, prin prisma profesiei exercitate, avea rolul de a supraveghea justa aplicare a legilor, și nu de încălcare a lor.

O judecată de valoare nu este denigratoare decât dacă este fundamentată pe un fond factual fals și este formulată cu rea-credință. **Niciuna din aceste condiții nu este îndeplinită.** Astfel că este evident că instanța de fond a confundat caracterul denigrator al unei judecăți de valoare cu caracterul critic, negativ, al unei judecăți de valoare la adresa unei persoane.

Tribunalul nu analizează în niciun fel condiția impusă de art. 75 Cod civ, de **respectare a echilibrului între toate drepturile și libertățile fundamentale recunoscute persoanelor fizice.** În cauza, libertatea de exprimare a fost subordonată de judecătorul fondului imperativului respectării dreptului la demnitate, onoare și propria imagine, fiind astfel interzisă formularea de judecăți de valoare negative la adresa reclamantului.

Or, **art. 75 Cod civ recunoaște tuturor drepturilor nepatrimoniale o valoare egală**, astfel încât este necesară păstrarea tuturor drepturilor și asigurarea unui echilibru între ele. Este imposibil să suprimi în totalitate dreptul la liberă exprimare pe motiv că s-ar aduce o atingere demnității altei persoane, reciproca fiind la fel de valabilă.

Prin Decizia nr. 1576/07.12.2011, Curtea Constituțională a statuat că: ***“demnitatea umană, așa cum este aceasta consacrată de Constituție, nu este și nu trebuie interpretată ca instituind un tratament preferențial pentru anumite categorii de persoane, indiferent de contribuțiile, calitățile ori aportul acestora în societate. Prin urmare, demnitatea are aceleași valente pentru oricare dintre indivizi”.***

Tribunalul deși analizează care sunt efectele faptului că reclamantul este o persoană publică, și faptul că afirmațiile subsemnatului au fost făcute în contextul existenței unei dezbateri publice legate de activitatea profesională a reclamantului, pe baza existenței unor dosare în care acesta era cercetat pentru *cercetare abuzivă, represiune nedreaptă, influențarea declarațiilor*, totuși, Tribunalul reține ca prin afirmațiile și cuvintele jignitoare adresate, reclamantului i s-a creat un prejudiciu moral.

Or, deși subsemnatul sunt o persoană cu expunere publică, judecățile de valoare expuse de mine în speța **NU au avut niciun efect negativ asupra reputației sau demnității reclamantului, reputație care a avut de suferit încă din anul 2017, când a fost demis din funcție și arestat pentru fapte în legătura cu exercitarea profesiei sale de procuror.**

Atât timp cât o persoană își asumă rolul de persoană publică, ea își asumă implicit și expunerea propriilor fapte judecătii celorlalți. Nici reclamantul și nici subsemnatul nu suntem deținătorii adevărului absolut și nici nu suntem mai presus de critici; ba dimpotrivă: trebuie să suportăm o mai mare amplitudine a criticii celorlalți.

Judecățile de valoare pot fi definite ca opinii personale, evaluări, descrieri cu privire la calitățile personale, profesionale sau morale ale unei persoane sau unui obiect, care, prin esența lor, **sunt caracterizate de o doză inerentă de subiectivism.**

Curtea Europeană a stabilit o foarte importantă distincție între afirmarea unor fapte și cea a unor judecăți de valoare, urmând a se avea în vedere că „existența faptelor poate fi demonstrată, în timp ce adevărul judecăților de valoare nu este susceptibil de a fi dovedit”.

Hotărârile Curții de la Strasbourg *indică principiul conform căruia adevărul obiectiv al afirmațiilor nu trebuie să fie singurul criteriu luat în considerare de instanțe în situația în care analizează o acuzație de atingere a reputației sau demnității, elementul determinant trebuind să fie buna-credință a autorului afirmațiilor.*

În consecință, atunci când persoana acuzată de săvârșirea unui delict în mass-media nu poate dovedi integral exactitatea afirmațiilor făcute, este necesară analiza atitudinii subiective a acesteia în raport atât cu adevărul afirmațiilor sale, cât și cu scopul demersului său, verificându-se dacă s-a urmărit informarea opiniei publice asupra unor chestiuni de interes public, îndeplinindu-și astfel datoria de a răspândi informații și idei asupra unor subiecte de interes general, chiar dacă aceasta implică uneori în mod inerent afectarea reputației persoanei vizate.

Astfel după cum am detaliat anterior, afirmațiile mele în cadrul intervențiilor TV, în contextul dat (înmormântarea cumnatului meu anchetat într-un dosar penal care trenează de 9 ani fără vreo finalitate), au fost simple judecați de valoare, fără a urmări vreun scop anume – respectiv cel insinuat de către reclamant, de a-l prejudicia sau de a-l transforma într-o țintă a unor atacuri.

Nu am făcut decât să relatez ceea ce regretatul meu cumnat mi-a povestit după eliberarea sa din arestul preventiv, precum și ceea ce ni s-a întâmplat mie personal și familiei mele pe parcursul urmăririi penale, demers judiciar desființat în mod definitiv de către instanțele de judecată.

Tribunalul procedând la analiza termenilor utilizați de subsemnatul (infractor, interlop, tortionar), a reținut ca *„acestea nu pot fi justificate și ca acestea reprezintă insulte care nu pot fi acceptate nici ca provocări admisibile”* Or, **eventualul caracter insultător al termenilor trebuia analizat sub aspectul întregului ansamblu circumstanțial**, luând în considerare toate celelalte elemente și criterii, **simpla reținere a caracterului insultător al termenilor nefiind suficientă.**

Omissionarea de a analiza critic și detaliat circumstanțele concrete ale contextului în care este formulată și exprimată opinia subsemnatului împiedică identificarea cu certitudine a motivelor care conduc la și justifică aplicarea de sancțiuni, impunându-se ca instanța să nu se axeze exclusiv pe caracterul defăimător al unor expresii sau formulări, ci să le raporteze, circumstanțiat, la întregul context.

Exprimarea unei opinii presupune, în concret, exprimarea unei judecați de valoare, ceea ce are o importanță deosebită sub aspect probator, deoarece, așa cum a decis Curtea în jurisprudența sa, exactitatea judecăților de valoare nu poate fi demonstrată așa cum pot fi demonstrate faptele concrete, iar a pretinde o asemenea probă ar duce inevitabil la o îngrijire nepermisă a libertății de opinie.

Învederez onoratei instanțe ca există o bază factuală suficientă pentru afirmațiile mele din cadrul emisiunilor TV. Enumăr aici fără a relua cele detaliat în partea introductivă: arestul preventiv al cumnatului meu cu trimiteri la legătura de familie a acestuia cu mine, nefinalizarea dosarului penal în care acesta a fost anchetat, ancheta penală împotriva mea. Toate acestea împreună cu achitarea mea de către instanțele de judecată demonstrează buna mea credință și faptul că nu am avut drept scop în aparițiile mele televizate prejudicierea reclamantului; nu am făcut decât să expun anumite aspecte, deloc plăcute, din trecutul meu și al familiei mele, aspecte cu care ne-am confruntat din cauza urmăririlor penale declanșate de către structura teritorială DNA Ploiești – din care reclamantul a făcut parte – împotriva mea și a familiei mele.

Mai mult decât atât, nu am făcut referire la aspecte ale vieții particulare ale reclamantului, ci la activitatea sa în calitate de persoană publică, fiind de esența libertății de exprimare să pot transmite informații și idei cu privire la chestiuni de interes public și să critic activitatea profesională a acestuia.

III. Nu sunt întrunite condițiile răspunderii civile delictuale în conformitate cu prevederile art. 1357 cod civil

Pentru a se angaja răspunderea civilă delictuală pentru fapta proprie, ea trebuie să aibă loc în condițiile existenței unei fapte ilicite comise cu vinovăție, de natură să creeze un prejudiciu cu care se afla în legătura de cauzalitate. În speța nu sunt întrunite condițiile mai sus menționate, respectiv:

- a) **nu exista o faptă ilicită a subsemnatului** – astfel cum am detaliat anterior, afirmațiile mele reprezintă judecați de valoare care au o bază factuală suficientă; calitatea – atât a subsemnatului, cât și a reclamantului – de persoane publice a generat discuții aprinse alimentate și de faptul că părțile din dosar erau participanți activi în zona politică și că unitatea de parchet, respectiv DNA – Structura teritorială Ploiești – și parte din procurorii acestei structuri care au efectuat activitățile de urmărire penală au făcut ulterior obiectul unor investigații jurnalistice, dar și al unor investigații de natură penală efectuate de instituțiile statului.

În chestiuni de interes public, în care sunt antrenați oameni publici, aceștia trebuie să dea dovadă de toleranță, tocmai datorită statutului pe care îl au în societate. Limitele criticii admisibile sunt mai largi în privința unui om public decât a unui om obișnuit, cel dintâi expunându-se în mod inevitabil și conștient unui atent control al faptelor și gesturilor sale – atât din partea mass-media, cât și a marelui public.

Astfel, se recunoaște dreptul la o anumită doză de provocare și de exagerare, toate aceste libertăți fiind însă subsumate condiției în care cel interesat să acționeze cu bună-credință, astfel încât publicului să îi parvină informații exacte și demne de crezare (Cauza Bladet Tromsø și Stensaas c. Norvegiei, hotărârea din 20.05.1999, paragraful 63)

- b) **nu exista un prejudiciu** – reclamantul invocă un prejudiciu moral a cărui existență însă nu a fost dovedită.

Prejudiciul, ca element al răspunderii civile delictuale, constă în rezultatul, efectul negativ suferit de o anumită persoană, ca urmare a unei fapte ilicite.

Or, prejudiciul – fie el moral sau material – este supus cerinței dovedirii de către reclamant în condițiile prevăzute de lege. Mai mult, problema prejudiciului nici măcar nu este abordată punctual prin cererea introductivă, cu excepția solicitării acestuia prin petitele acțiunii.

Reclamantul se limitează în a face mențiuni pur teoretice referitoare la prejudiciul moral, fără a identifica în mod explicit care ar fi acest prejudiciu moral. Deși doctrina și practica judecătorească acceptă posibilitatea acordării unor despăgubiri materiale (în bani) pentru prejudiciul moral produs, aceste despăgubiri nu trebuie să devină niciodată un mijloc de îmbogățire fără justă cauză a părții vătămate.

Conform art. 253 Cod civil, repararea prejudiciului cauzat prin încălcarea unui drept nepatrimonial se realizează în principal prin mijloace de natură nepatrimonială. Totuși, întrucât uneori repararea prejudiciilor nepatrimoniale prin mijloace de aceeași natură este insuficientă pentru ca victima să fie repusă integral în situația anterioară, este posibil ca debitorul să fie obligat și la plata unor sume de bani. Sumele de bani astfel acordate nu au o natură reparatorie, întrucât prin însăși natura lor prejudiciile morale nu pot fi reparate pecuniar. Rolul acestor despăgubiri este unul compensatoriu, menirea lor fiind aceea de a atenua și recunoaște durerea fizică sau psihică suferită de către victimă și de a-i acorda acesteia o satisfacție psihică.

- c) **Nu exista legătura de cauzalitate între pretinsa fapta ilicita si pretinsul prejudiciu moral** – reclamantul nu face dovada existenței unui raport de cauzalitate între presupusa fapta ilicita și pretinsul prejudiciu moral.
- d) **Inexistența vinovăției** – Practica CEDO a consacrat principiul conform căruia adevărul obiectiv al afirmațiilor nu trebuie să fie singurul criteriu luat în considerare, elementul determinant trebuind să fie buna-credință a autorului afirmațiilor care afectează reputația persoanei.

În consecință, atunci când persoana acuzată de săvârșirea unui delict nu poate dovedi întru totul exactitatea afirmațiilor sale, este necesară analizarea atitudinii subiective a acesteia în raport atât cu adevărul afirmațiilor sale, cât și cu scopul demersului, constituit în speță de informarea publicului asupra unor chestiuni de interes public general.

Dreptul meu la libera exprimare nu a fost exercitat abuziv, ci am adus la cunoștința publicului aspecte concrete cunoscute mie atât din experiența personală, cât și din experiențele unor persoane apropiate mie, astfel cum acestea mi-au fost relatate la acel moment.

Față de toate aceste motive, vă rog sa admiteți apelul si sa dispuneți modificarea in parte a hotărârii instanței de fond, iar in rejudicare va rugam sa respingeți in tot acțiunea formulata, precum și obligarea reclamantului la plata cheltuielilor de judecată ocazionate de prezentul proces.

In drept, art. 466 si următoarele din CPC, precum și orice alte articole invocate în cuprinsul prezentei întâmpinări.

PROBE: solicitam încuviințarea probelor cu înscrisuri, interogatoriul intimatului-reclamant si proba cu un martor in persoana numitei Hertanu Alexandra.

În temeiul disp. art. 411 alin. (1) pct. 2) coroborat cu art. 223 alin. (3) CPC, solicit judecarea cauzei în lipsa părților.

PONTA VICTOR VIOREL
Prin Tudor George Laurențiu
Avocat